

॥ श्री महाराजांची आश्वासने ॥

" श्रीसद्गुरुकून आलेले नाम मी मनापासून घेतो. त्या नामामधे ते आहेत." या **विश्वासापासून** साधकाचा साधन-प्रवास सुरु होतो. त्या नामामधे सद्गुरुच्या सान्निध्याची भावना भुसभुशीत असते. पण नाम खोलांत शिरं लागलें की ती भावना गोरून स्थिरावूं लागते. तेथें सद्गुरुची संगत अंतरीं लाभते. हा साधनाचा मध्यहोय. त्यांत विश्वासाचे रूपांतर **श**द्देमधे घडून येते. अखेर सद्गुरु हृदयांत विराजमान होतात.

" मी नाम घेतो " ही वृत्ति विराम पावून त्यांच्या सत्तेनें तें चालतें. तेथें भद्रेला **नि**ष्ठेचे स्वरूप प्राप्त होतें. साधक संपूर्ण काळजी मुक्त होतो. त्यांच्यातून नाम उसळते.

सद्गुरु नामस्वरूपच्य असतो. तो नामच
देतो, नामच घेववतो व त्याच्या शक्तीनेंच
सर्व कांहीं होतें.

नाम म्हणजे सद्गुरुची प्रकृति. ती
आपली इसाली की सद्गुरुची संगत लाभली.

सद्गुरुकळून येणाऱ्या नामांत सद्गुरुची
जाणीव आहे. त्या जाणिवेत सद्गुरु असतो.
उपर्युक्त त्या जाणिवेत राहावें. याचें नांव अनुसंधान.

"**महाराज!** आपली भेट इसाली. आता मला
काही करायचं उरलं नाही." असं म्हणारा
मनुष्य मला सर्वांत आवडतो. त्याचं कर्तेपण
मेत्यामुळे त्याची काळजी मला लागते.
तो सर्वांत नंबर पहिला.

मी तुमच्या सांगाती आहे, सावली सारखा
तुमच्या बरोबर आहे - ही भावना ठेऊन नाम घ्या.
घाटेतील अडचणी येऊन जातील. त्या कळणार
सुधा नाहीत.

नामाचें अनुसंधान टिकेल अशीच
उपाधि बाळगावी. उपाधीची होस नर्सावी.
उपाधीने इक्ति सिरपते.

संकल्प नाहीसा करावा मरणजे किती
करावा? तर नामसुद्धा घ्यायचे थांबून जावे.
काण "मी नाम घेतो" हा सुद्धा संकल्पच आहे.
आज्ञा संकल्परहित अवस्थेत सद्गुरुशी अनन्य
होऊन आपण आपला आनंद भोगावा. त्या
स्थितीत सद्गुरुच शिष्याचे नामस्मरण
करतात. शिष्य स्वस्थ आरामांत राहतो.

नामावर प्रेम करणे मरणजे च माझ्यावर
प्रेम करणे होय.

मला नामाशिवाय राहता येत नाही. जेथे
नाम आहे तेथेच मी उन्हे. माझ्याकडे येऊन
शिकायचे असेल तर तें हेच की - "परमात्मा सर्व
करतो" ही भावना ठेवायची.

माइन्या माणसानें उगीच काळजी करं.
नये. मी त्याची हमी घेतली आहे. त्यानें माइन्यावर
श्रद्धा ठेवावी व नाम घ्यावं.

नाम सूक्ष्मावर परिणाम करतं. तो लवकर
दिसत नाही. मी तुमचा भार घेतला आहे. तुमच्या
जीवाची मूर्ति घडवण्याचे माझें काम सतत चालूं
आहे. मी सांगितलेले तेवटे करीन असा तुम्ही
निश्चय करा. तुम्ही रामरूप व्हाल.

तुमची देहबुद्धि क्षीण करणेंहें माझें काम
आहे. ते करतांना जीवाला सूक्ष्म कष्ट होणारच्य.
पण मी सदैव सांगाती आहे. त्या कष्टांची
जाणीव कमीत कमी केल्याशिवाय मी राहणार
नाही. मुळीच घाबरं नये.

नामामधे प्राण ओतून ते घ्या. म्हणजे
पुढील अवस्था आपो अनाप येतील. नव्हे त्या
येण्याचे माइन्याकडे लागले.

नाम घेतांना मला मनानें धरून ठेवा.
माझें मन तुमच्या मनाची जागा घेईल. मग तुम्ही
माझ्यासारख्यें क्लाल.

जो नुसता नामांत राहील त्याला अस्वेर-
पर्यंत मी सांभाळीन. त्याची अंगलट माझ्यासारख्यी
होईल. त्याची सर्व कामें आपोआप होतील.

डोक्ले उघडे ठेवूनही जग नाहीसें होईल
तर तें नामानेंच होईल. हा माझा अनुभव तुम्ही
छ्यावा. मला लुटून न्या.

माझ्यापाझी आनंदाशिवाय दुसरें कांहीं
नाही. माझ्याकडून नाम आलेल्या साधकाला रंग
आणि नाद असले हृश्यमय अनुभव क्षचित येतील.
तो एकदम आनंदाला इसोंबेल. पण त्याला वेळ लागेल.

चोवीस तास माझा सहवास होण्यास
नामच एक उपाय आहे.

अखंड नामस्मरण आणि भगवंताचे
अनुसंधान याशिवाय मला कांहींही प्रिय नाही.
नामाची ज्योत जळती ठेवा. तुमच्या स्वाधीन
होऊन मी राहीन, नक्हे तुमच्या अळणी होईन.

दुहाच्या भोगांना मी कधी कंटाळलों
नाही. तुम्ही माझे मृणवतां ना! देहाचे भोग
झांत मनानें भोगण्यांत मी आहे.

रामाला साक्षठेऊन सांगतो की
माझ्यांशी आपलेपण ठेवा. मला आवडते
मृणून नाम घ्या. तुमच्या पापांचा भार मी
घेतला अंशी खात्री बाळगा. तें पाप पुनः
करू नका. तुम्हाला रामाच्या चरणाशी
नेण्याची हमी माझ्याकडे लागली.

मनातील हवेनकोपण नाहीसें कराल तर
मी तुमच्यांशीं बोलूं लागेन. माझें बोलणें मृणजे
अंशारीरि वाणी, ती ऐकायला येण्यास
हृदयांत नाम स्थिरावणें जरूर आहे.

तु म्हाला स्वतःला कळत नाही इतके
तुमच्या मनांत काय आहे तें मला कळते. तें
ओळखून सुध्दा तुम्ही नाम घेता म्हणून मी
तुमच्या मागें पुढे चालतो.

मा इया स्वतःच्या अनुभवानें मी सांगतो
की भगवंताच्या इच्छेनें प्रपञ्च केला तर त्यामधे
कांहीं बिघडत नाही. बिघडणें व सुधारणें यांना
अर्थच्या उरत नाही. कारण भगवंताचा प्रपञ्च
भगवंत पाहून घेतो.

ना मस्मरण घेत असतांना तुम्ही मला
पहात नसाल, पण मी तुम्हाला पाहतो. कारण मी
तुमच्या हृदयांतच आहे. तुमची देहबुद्धि कमी
होईल तेकां तुम्हाला मी नामांत कसा आहे
तें जाणवेल.

तु म्हाला नामाची अत्यंत आवडलागली
की माझा आनंद उचंबळून येतो. मग तुमच्यासाठी
काय कर अन् काय करून को असे मला होउन जातें.

मी जें नाम तुम्हाला दिलें तेंच नाम
ब्रह्मानंदाना दिलें. त्यांनी तें सर्वस्व मानलें. तुम्ही
तसे मानीत नाही. नुसत्या नामस्मरणानें ते
इतके मोठे झाले. त्यांनी नुसते आजापालन केले.
तसेच माझ्या आझीर्वादाप्रमाणे तुम्ही वागलात
तर काळाला देखील दूर साराल. मग संचिताची
काय कथा? (असे छातीला हातलावून श्रीमहाराज
बोलले.)

मा इस्या माणसाने म्हातारपणाची व
अंतकाळची काळजी करून ये. संत आपत्या
वचनांत असतात. तसा मी नामांत आहे. तुम्ही
नाम घेता तें मीच घेववतो ही भावना ठेवा. त्यांत
माझी संगत लाभेल. अंतकाळचे कष्ट जाणवणार
नाहीत.

मन विषयाकार होऊ लागले मरणजे माझें
स्मरण करावें. बन्याच वेळानें आठवण झाली
तरी त्यावेळी तरी माझें स्मरण करावें. मरणजे
पुढे पुढे माझी लवकर आठवण होऊ लागेल.

माझें होणें करिण नाही. सर्व सोडून मला
शरण यावें. मी सांगितलेले स्मरणांत ठेवावें.
माझ्या सांगण्यांत मी आहे. मला दुसरे कोठं पाहूं
नये. तुम्ही नाम तेवटें जतन करा.

नामांत मन ठेवा. हे माझे खरें दर्शन आहे.
रात्रं दिवस असें चित्तात आणावें की -
"मी तुम्हाला शरण आहे, मला शरण क्यायला
शिकवा." शेवटीं सांगतो नामाला शरण जा.
मी नाभाहून वेगळा नाही, मग तुमच्या
अंतकाळी मी उशाई आहे.

१